

De mist in fietsen

Susannah Stracer
De mist in fietsen
Gedichten

2021
Het huis
TERPSICHORE

Een aantal van de hier bijeengebrachte gedichten is onder pseudoniem in verschillende tijdschriften verschenen.

© 2021 Susannah Stracer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789464483383

Eerste zomerdag

Boven de heesters wordt een sinds maanden
vergeten blauw geboren. Onwennig nog komt het land
tot ademend leven. Een zoele verwachting vervult
de wind en het water. De nevels verdwijnen. De stad
is ver weg - niet veel meer dan het grijze symbool van de dood.

In de berm bij de spoorbaan bestijgt de verre geliefde
haar glanzende fiets. De zwarte jurk van dun katoen waait vol gratie
omhoog op de matige bries. Met een lome beweging
bedekt ze haar weerloze schaamte. Het clair-obscur
van haar pracht versmelt met de bloeiende brem.
Van dichtbij blijkt het wonder ook ruikbaar, want
ze verspreidt de wat bittere geur van oud zweet.

De straatweg omhelst haar wanneer ze het spoor
oversteekt. Ze verdwijnt in de trillende lucht
als een fata morgana en alles wat blijft is
haar geur en een zweem van haar dromen. De verte
bestaat uit een rij populieren, een toren
(symbool van een stillere wereld), een donkere
bosrand. De verte begint op de plaats
waar je staat, want de zomer verdraagt geen
nabij en geen nu. In het glooiende weiland
zingen ontzaglijke stemmen een lied van verzadiging.

Te lang heeft Moenen de landen beheerst met
zijn walgende blik, maar het donkere lied
van de hopeloosheid is in bloeiende dromen gesmoord.
Achter de heuvels beklagt hij
zijn sterfelijkheid en vergaat.

Toekomsten

Glazige huizen van angst, gestoffeerd met
een *zelf*, vreemder dan spoken, een leegte vol bleke
gestalten, ongeboren en onbekend.

Een grotesk heelal waarin de geest nergens
zichzelf bespeurt. Nergens een uitgang
of venster. De vraag waar ooit nooit overlapt,
waar tijd zichzelf in de staart bijt en een
vergeten heelal in zichzelf ondergaat voordat het
verzinkt en verpulvert, blijft voorgoed onbeantwoord.

Het licht dooft in je dwalend hoofd. Op de tijd
rust de doem van de kilte die over
het puin van een leeggeroofd land raast wanneer
je, vervreemd van jezelf, in een andere eeuw
deze regels weer tegenkomt.